

[Johan Philipsen]

analyse af vore hjemlige produktionsvilkår nødvendig.

Det første, der springer i øjnene, er, at vi må producere og konkurrere under et renteniveau, der er væsentlig højere end i udlandet. Det vil sige, at den væsentlige produktionsfaktor, rentehøjden, vil være til vor ugunst i en årrække. Dette forhold har vi selv skabt ved i mange år at leve over evne. Denne situation gør det meget svært for os at konkurrere og samtidig have et lønniveau, der er et af de højeste i verden.

Der er talt meget om indkomspolitik, uden at der er kommet så forfærdelig meget ud af det, og mange venstreforslag er jo i de senere år blevet mødt med bemærkninger om, at de er urealistiske. Man mener altså ikke, at befolkningen vil acceptere så stærk en tilbageholdenhed. Men nu må tidspunktet snart være inde til at spørge, om det ikke er mere urealistisk at lade arbejdsløsheden vokse fra år til år. Andre lande har også arbejdsløshed, vil man med rette sige, og det er uomtvisteligt, men det er lige så uomtvisteligt, at vi har tabt markedsandel i de senere år, og at vi har en større arbejdsløshed end nødvendigt, hvis vi havde forbedret vor konkurrenceevne.

Vi må efter min mening også erkende, at de fastsatte minimumslønninger betyder, at visse funktioner i det danske samfund, der ikke kan bære disse lønninger, simpelt hen ophører, og dette vanskeliggør indslusningen af de unge på arbejdsmarkedet og gør den i øvrigt unødigt besværlig. Den arbejdsløses værste fjende er i grunden hans kollega, der er i beskæftigelse, og som samtidig stiller urealistiske lønkrav. Dette er en sætning, som mange ikke vil synes godt om, men det er ikke desto mindre efter min opfattelse en kendsgerning. Jeg kunne godt føje til, at gruppernes fælles jagt efter deres del af kagen – og helst lidt til – har ført til en mere brutal sortering af arbejdskraften, end jeg bryder mig om.

Når man stiller spørgsmålet til venstre, hvad der kan gøres for at sænke ledigheden, så er svaret først og fremmest, at vi må forbedre vor konkurrenceevne, enten vi kan lide det eller ej. Venstre har støttet regeringens beskæftigelsesforslag, men vi tror, at de kun vil få en relativt kortvarig virkning, og man må i øvrigt heller ikke være blind for, at Danmark jo i forvejen har – set i forhold til

vore nabolande – relativt mange beskæftigede i den offentlige sektor. Hvor nødvendig eller ønskelig en god offentlig service end er, så kan vi jo ikke hverken forrente eller afdrage vor udlandsgæld med offentlig service. Vi skal nok få besvær med at bringe vore betalingsforhold til udlandet i orden.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed inddrage problemerne om efterløn og omfordeling af arbejde i debatten, fordi de efter min mening ikke hører hjemme her, og fordi der er bebudet lovforslag på disse områder. Jeg vil nøjes med at sige, at de to ideer nyder meget ringe sympati fra venstres side.

Må jeg til sidst sige, at usikkerheden om fremtiden, mangelen på tillid og mangelen på viden om, hvordan produktionsvilkårene bliver fremover, mangelen på viden om, hvad der skal ske med de dyrtidsportioner, som jo midlertidigt blev indbetalt i ATP-fonden, er de faktorer, der er de stærkest hæmmende i dette år for en bedring af beskæftigelsen her i dette land.

Til allersidst vil jeg føje til, at nu må vi for enhver pris undgå at forfalde til klynkeri. Vi har vilkår som de andre, og det var meget bedre, at vi tog udfordringen op og forsøgte at løse problemerne under de vilkår, som vi nu engang har, og som ikke lader sig ændre.

Palle Simonsen (KF):

Formålet med forespørgslen er tilsyneladende først og fremmest ønsket om en diskussion om en forbedring af de lediges vilkår. Jeg vil gerne slå fast allerede fra starten, at vi betragter det som værende nok så væsentligt at prøve at få en diskussion om, hvordan vi forbedrer beskæftigelsessituationen, hvordan vi etablerer flere arbejdspladser. Det må være den bedste måde, hvorpå vi kan løse problemerne for de arbejdsløse. Ser man tilbage på de seneste års politiske forlig, augustforlig I og augustforlig II, så har tendensen, så har formålet i disse to politiske forlig bl. a. været en forbedring af beskæftigelsessituationen. I augustforlig I med hovedvægten på indkomstrammen og i augustforlig II – i hvert fald for vores vedkommende – med hovedvægten på en reduktion af erhvervslivets omkostninger. Når man vurderer det i dag, så må man nok sige, at selv om der kan føres mange argumenter i marken for, at indkomstrammen ikke er holdt, så kan